(א) מס' עיטין (דף כ' ב' נדפס עד ג')

תנ"ה הדינ עיטין המיר שלו, אינה מתרשם. ומן הס' כיון דהמיר שלו, אלו נתן לה טלית, דעדיין אלתות מהות בעיר - נמצאו דלהס' המסרון בליבו ונתן, ובוודאי הס' דעתו דשייר המיר לעצמו, אמ הדי נתן לה האלתות, אלא כי הס' דעתינה אלתות אלו המיר, אינו טלית, דהוי אלתות מהות בעיר. והרמב"ם (מה עיטין הלכה) כי דאינ בריתות (כיון דמיר הקט אצלך לבעל) ואצלך הקט לבעל.

והקצות חיים (סי' ר') דדין עיטו ירדו נאמר רק בתרות קט ושטר שחרור, אלו בשטר מתנה, והסברו הדברים, דקט שטר קנין המתנה בדרך הקונה לקנות המיר, וכיון דעדיין בעצמו אינו לו יכ לקנות המיר מיד הבעל, אמנם אי קנה את עצמו, רק בתרות שחרור הקנה לה אשה, אמ עיטו ירדו בעלים בעצמם, אשם דבקט אינ קנייה המיר וסלו בעתינה לאדם, ולכן אלו קט אשה ושטר שחרור (בלא דברים אחרים) אמ עיטו ירדו בעלים בעצמם, דבהנהו אינ צריכ המיר. ויש להר' מהרי' דאשה מתקשה בלא בעלה (מדברי הגמ') ואינ אדם קונה אלא, וכן מלבד מהר' דבקבלו אל אישותן דבשר, וכל' הרשב"ם אינ לבו' באישותן, הרי מלבד בלה לבו' בקט ובשטר שחרור, ומהו דובלות (קיד ב') דאמר אשה מתקשה (הוי דעת לשאר את עיטה) ומדרבנן אינה מתקשה אלו נהנו בה מנהג הפקר. ולכאורי הרי אינה בת קנין אלא מתקשה מהמת, אלמו דבקט סלו נתינה בלו לבייה המיר (ואולה אבי הבאו דעת אחרת מקנה, אינ לה לבו' ודאי, ודאי כלל).

---

x) ולו מהני דעת אחרת בשטר. (אלבו לבה דינו דעת אחרת מקנה)

xx) כיון דבתורה עשה מעשה קנין, ומיד לאחר הקנין הקנה. וכיון דקט אינו אלא בעצמו לו לבה בעצמו.

ולכאורה קשה איך אדם אחר בעולם, הרי דמי לקנין איסור שלו, דאינה מקושרת,
ובשלמא לשי' הרמב"ם בלאו הניתן שלה לא אמרו דאינה לגבי הבעל ובלי חסרון דברי"ת
נמי דהתם בלאו ניתן לה לאחרי ולו שייך לעקרו, אבל לשי' רש"י דחסרון
משום דליכא נתינה (לגבי הקנין איסור שלו) קשה הכא.

ורציתי בקרבי (איסור סימן ס' אות ד) דאולי היינו דאשה הנייר לעצמו
דמתחבר לגבות מן מצד הבעל, אבל לא נתינה, אבל היינו דמצד נתינתו
של הבעל ניתן לה בנתינה מתחה רק מצד הבעל (איסורין) או מצד האשה
(אישה), אינו בתורת קנין, אחרי שאינה נתינה, כיון דמצדו ניתן לה הנייר
בהתלה, ועוד כי הקנה שם שאם כשמקבלה מעכו או באיסורין או אישה,
קונה האשה את הקנין מאליו דהתורה נתנה לה שלה, כיון דמתנאי
הקידושין לקבלת הנייר, הוי קנין דמאליו ואחה אם בלי דעת ובוודאי
לקנות הקנין, כמו ירושה דמאליו, אם אישה ורשל, וכן איסורין נמי אחה
כ"ב דמאליו כאן ירושה. (כ' ביה"ל תיו סי' מא)

ואולי בעצם שאי לא כן אישה לאישה וכן תיבה לתיבה מאו,
תינו. ואפילו דסגר א' אדר ולו ב' ולא סגרום, לב' דמאורה. (דליכא
חסרון סגר א' אדר ולו ב' ולא סגרום), הרי לכאורה אינו בבלאי הקמ"
שמו כיון דהנייר בין אישה לאישה, אינו כבריאת האגודה לרש' הבעל,
ורציתי כשי' הרמב"ם בלאו. דהרי חסרון של נתינה (כשי' רש"י) לא בבלאי
הקמ" דהרי איכא נתינה, ואינה טעם יפה בנייר בין אישה לאישה, ובלבד

כל הסברים אלו לא כוון כדי הלקח מעורר בטלות הקט, בעיר בין השיטין, הוי אינו לבטל ולא בריתות. ~~[illegible]~~ אלו לבטל אלא ב, ביטול שלא כשר.

ובהא דאמר הקב"ה ותיבל הסנה אחד אל ולו ב' וג' סנפים, יש להעיר והרי עדיין לא נקבל והוי נייר אל. סנה אחד, אלא מהו החסרון הסנה אל אל ולו ב' וג' סנפים, וכל הראשונים כוון דמאמר ניקבל (דהרי שייר בין השיטין, תשיב ב' וג' סנפים, לא לפני הקבלה. ובנה – מסביר הקב"ה לשיטין סימן שלו אלה – הנוסח (כלו ב') שבתרו הוכיח לרבא בשם אלוני איבא בסוגי דמתוסר קבלה, ואני לו בראה ומתוסר לקבלה, לה תלוי אם הקט נתתקן לקבלה, תשיב מתוסר קבלה אבל תיתקן הקט דבר מועט בגון סינורא, לא בהכי מתוסר קבלה כדאמר לעיל בין שוטה לשוטה מהו, מאמר דבר מועט לא מתוסר קבלה. ולכאורה הרי הכא לו קבלו בשעת הנתינה, ומסביר הקב"ה לפי האמור לעיל דכוון דמאייר בין השיטין הוי כניקבל לפני הנתינה ותשיב ב' וג' סנפים לא לפני הקבלה, ולכאורה איבא בסוגי נוסף דהוי מתוסר קבלה, ומכון מלבא הנוסח דבדבר מועט לא מתוסר קבלה לא לפי הכי.

אולם בכך, מה שיש לומר דבקבלה דמו, והרי לו הקב"ה בהשם הטבה כל האדם ליצרך בעולם דמו. ובסוף דברי ימלאו (פ' לך) בשם הקדוש דתמה כלי.

וה קמה (מובן בדברי שם) מנין דמין חסרון דב"ל סנהדרין כל מין
שלו נקב, אלו הנשים הלו כולן ~~בדיעבד ניקבו בשעה לשעה הלא~~
~~מעל הקב, כולן דבריך להבשר הסנה~~, דבלשון הגמ' בין שעה לשעה,
ובלשון הרמב"ם מצד אחר, דמשיב כולו שייר הנייר שעמד בתוך,
אז לא, אין הגמ' כולן בדיעבד ניקבו בין שעה לשעה, ונפל הקב,
דהרי ב"ל סנהדרין, נמצאו דגם הנייר בין שעה לשעה הלו מעל הקב
כולן דהלו בדרך להבשר הסנה, והלא כתב הנייר מעל עיקר הקב
שבשלו בנפל רק מעלים הנקבים לגבי הטלל, נמצאו דמשייר בין שעה
לשעה, נמצאו מעלים בליבו בדיעבד. (אם אינו מלרבה, כבמה בגמ')
ולכן לא מובן הרמב"ם אלו הבנו הנמצא דב"ל סנהדרין.
ומה הגמ' במלרבה בליבו הלו חסרון, דבשלו אינו נכנס לעיקר הקב,
כולן דמלרבה. ובלשון הגמ' כולן דבשלו הלו בין השינון, הלו מלין מן
הקב. אלא בהבשר הקב לא הלו שלו, כולן דהלו מלרבה.

ובשלמא דמלרבה לבדו, אלא בשלו בשר, אלו מצד אחרון לבד, לא
בדיעבד, אלו מעלים בחסר נמצא, ובמה הכי עיקר הנייר אלו, ליבו ונמצא,
הלמלה נמצאו הלו, הא בשייר בין שעה לשעה, כולן דבשלו בלו להבשר
הקב, ובדברי הקדמון לבל, הא דהלו חסרון מצד בליבו נמצא. (ובמו
להרמב"ם מצד חסרון בדיעבד, לבשר הלו חסרון בנמצא. ופ' לעיל (עמוד ל')
פלא לשון רש"י ניחוש מלשון הגמ' שייר בין שעה לשעה, דהלו חסרון בנמצא ובכלל.

ובאמת איטרן (דף פ"ג) אומר חומרה שבתבו בקט אדון פלוני ופלוני איטרנו פלוניות
ופלוניות, אינן לה לקט, דברים שני נשים מתפרשות בקט אחד דבתיב ואמרה לה
לאדון לתגרתה. ואם כתבו פלוני איטרס פלוניות ופלוני איטרס פלוניות
כשר, דהוי כ אחד לקט בגד וינתן לכל אחת ואחת. ודיו בטור (אבה"ע
סי' קל"ו) דאמרינן שמסיים כ נוסח הלקט לכל אחד, ודה חיינא אבולה
איטרן קרוי, כיון שכתבו כלל בשטר הלקט. ובין דברים הלקט של כולן
מתרשם אלא בעת החתומים מהה, רק אמרו מהני איטרן הבאשונים,
כיון דמיירי שיש לכולן שעטרו כתוב אלון, והוי כשור בין שוטה לשוטה
ודלו כ' ונ' סנדרים דכשור מפסיק בין איכר הקט ובין העדר שעם הם
אצל הכשר הסנר, וכל דאיכר הנפרל כשור בין שוטה לשוטה קודם
הקבצה, אפשר דהוי שור איכר הקט ולהו כבתולה הוי, אלא כ' לה
שיש כן בשור שהבעל מחייב לתן המוקדה לבנין אבי, בכל מקום
כשמיירי שבין שוטה לשוטה שיש לו מחשבה.

ובאמת איטרן (כמו ג') אל יד של עבד ונתן לה את העבד, אל הבן של
פרה ונתן לה הפרה, (ולו סתם בלה שיקנה לה היד של העבד או את
הבן של הפרה בלבד, ובלי שיתן לה העבד או את הפרה) ומקשי בגמ' בשלמו
יד של עבד אלו לאיבריו, אלו בן של פרה איבריו ליתבי לה, ומשנינן
דלא ובתב ונתן, מו שאינו מתוסר אלו כתובה ונתינה יצאו לה שמתוסר
כתובה קבצה ונתינה. (ולכן כיון דהוי מתוסר קבצה, לו מהני שיקבל)

1

לעומת דעתו, באמת ליקבל לגיטין הקדן, כי הוא מתוסר קדושין, אמר לה יתן לה הקדן
בלי קדושין, ואמרו בגיטך לשם לה הנה והעבד (ויהי ב' אופנים, קטן שוכה, ומעוקר לגיטין)
ואמר לו המשמרת בתוכה יצא, דאם שהקטן שאמר להקבל בטל, אמר לו שלח
הקדושין אלו אחר הגמירה, ולכן אם יתן לו הקדן בלבד הוא שאמר לקדושין
ולקבל לפני הגמירה, כה נתנו לו המסקנא דאיכא בטל דמתוסר קדושין,
אבל הקדן כ' מהו הקאמר בשלמו יד של עבד אינו לא יקדש, אבל אם יעשו
דאמר יתן לה הקדן את היד ולו קדושין. ואמרו הן הפנים.
ולדבית הפנים מבאר, דהיינו דהקטן מתורר לגלות הבאים לבטל בטל
דאינו כמיתות כיון שהקטן אינו יכול לאמונו של הבעל. והלשה לו לא כה,
דבמקומות דלאו דאורייתא דלגי שייך בן שיטה לשיטה, ומאחר בהדבר
דהיינו דמשיר הקלון שאולי לבתך של הקטן, כשר (ובכה הרמב"ן)
אלמא דבעה שהקטן מתורר לאמונו של הבעל אינו בטל, והרי אנו
במשיר בן השיטין היו בעיו בלוי אינשטיל. ואילו יד של עבד, אז
הקדן בדה, לו מהני ומקל. וכ' הפנים דבאמת כשאינה הדבר שייך לבטל
והקטן טלה לו כאן לעבד ובדה, השיין לבטל, והקטן טלה לו (כי לושה יש
לקדן הקדן בצה) נמצא בהשלת מאמון הבעל ואינו כמיתות. אבל היינו דהקטן
אינה ולקדן הבעל טלה לו כאן משיר אלון הקדן שאולי לקטן, לו מקרי
שהקטן נמצא יקלו באמונו של הבעל, הכל שאינה אוכר את הטלה ואין
הלינה לבדר אחר הטלה.

ומתוך תורה לומדים לו ניהל בעסקנות הפנים ומדברים בן אסולמיה הנאה דיבן עני
בעיר הלך בשיר בין שיטה לשיטה (והפנים מישר אור וכמו שהבאנו לעיל (עמ' ו'))
אולם תלך מישר היו דנפלל על יד העבד בשעתן לה יקר היד, מעלם דהיד והעולם
בריבוי טלי, ומעל לזה שהיד יהי שלה לבד והעולם יהי שלו בלבד, ומשיב שהבעל
שהעולם שלו יש לו שמעלה מה ביד - בגלל המעלות של הבעל.
ומדבר קל - לכן התלך - אמרו לו מהנים אם יתן לה קרן הנכה
בלבד, ולא לזה דהקרן והנכה בריבוי טלי. העבד הנהי לוקחים סימן יד.

זו דברה סימן לך אלה ה', בזה שנראה מדברי הרמבם דלא באמרה
בפלל המעשה בלו בריעות הנו, והיו בעזה סלקו בתיך, ותבנו סביב מעולה.
לא יש בשם התקס ומדר. ולקיתי להמרין.

עוד בא הלו עהב, בסלע הסנה, הרן הנעלם לדבן מלקלל לוכל, ושם
(אולם נב) מבין לנוס לוטן (כ' ב') לא בריבוי דמעלה, ובתבו שם
הנוס פמבאן דדרן הרבם בלב בעל שיהי מלקלל לוכל (בלבד הבעל
בפלל במעלה), ודה דבה המלתו. ומלמד ביה"ל שם דמדבריהם מלבד
דסל דדסם, לם אם נעשה נגיעה אחר שבבר נשלם המלם, לא בפלל,
הלבד הלו לל בגיעי בבהל שעשאו מעלה אחר אחר אמרו בתיבה ~~הקס~~
המלתו שבו. (ביה"ל שם)